

Vasadi Péter
Az ember háztartása

Miután bent a tények
kissé még fészkelődve
helyükre térnek,
kint már hullani kezd
a héjuk, mi tűzrevaló;
hadd szórja szét a
hamut az idő. A többi,
a benti beépül. Lassan,
zümmögve forog, át-
melegít. Ezentúl termel
a sok, apró dinamó.
Azt termeli, aminek
neve sincs, vagy alig van,
csillagégnyi tömeg:
titkos, bőr alatti mozgás,
mit önnön, hiábavaló
vágyakozása izgat szün-
telenül a tudatosságra,
a sejtközi erőátvitel
értelem-kvantumokat
mímél s tolakszik velük
a húsba, a testbe erőszakosan;
micsoda fájdalom ez a haladás,
mert nem csak előrenyomul,
széthullámoztatja magát
körkörösen, túlömlik,
visszacsatol a selyem-
lengésű tény-fények
imbolygó kísértetiességével,
föl-fölbukkannak benne
a szavak okozta sebek,
bűntudat, harag, harc,
kitörő öröm is – s nem
tart szünetet addig, amíg
el nem tűnik a tények
hömpölygése; s végre meg-
jelenik a Valóság.
Egyedül, önfényben.
Áthatolhatatlan a Van.